

[Socialministeren.]

soner med små indtægter, og det foreslås, at staten garanterer folkepensionens værdistabilitet indenfor visse grænser. Til de nuværende aldersrentemodtagere foreslås ydet et særligt tillæg.

Det er ikke lykkedes kommissionen at komme til enighed om noget af disse forslag, ejheller efter at kommissionens formand på kommissionens opfordring havde forelagt nogle retningslinier på grundlag af de forskellige forslag.

Efter disse retningslinier skulle man gennem en ordning, foreløbig gældende for 5 år, imødekomme det fra politisk side i kommissionen udtalte ønske om at tendere henimod en alle omfattende folkepension. De faste tillæg til renten og de årligt bevilgede een gangsydelser skulle lægges til grundbeløbet, hvorved rammerne for den bestående ordning ville blive udvidet og kredsen af berettigede således øget.

Der skulle endvidere gennemføres en forenkling af fradragsreglerne, således at alle indtægtsarter blev behandlet ens. En indtægt af op til 80 pct. af det nye grundbeløb skulle ikke bevirke fradrag i pensionen, og overskydende indtægt skulle fradrages med 36 kr. i pensionen for hver 50 kr.s indtægt.

Efter de af kommissionens formand udarbejdede retningslinier skulle der endvidere over den omtalte 5 års periode ske en gradvis forhøjelse af ydelsen, således at den — beregnet efter de pr. 1. april 1954 gældende satser — ville nå op på 4 900 kr. årlig for et ægtepar i København.

Merudgiften ved den skitserede ordning skulle dækkes ved et folkepensionsbidrag, stigende til $1\frac{1}{4}$ pct. af den skattepligtige indtægt. Endelig skulle der efter ordningen gennemføres en gradvis forhøjelse af tilgangsalderen med 1 år til 61 år for enlige kvinder og 66 år for andre.

Som det fremgår af den summariske redegørelse, som jeg her har givet af de forskellige forslag, er disse ret forskellige, men forslagene har dog også fælles træk. Alle forslag ville medføre en forbedring af rentemodtagernes kår, en forbedring, der dog foreslås gennemført ad forskellige veje. De fleste af pensionsforslagene regner med en tilgangsalder af 62 år for enlige kvinder og 67 år for andre.

Kort før afslutningen af folkeforsikrings-

kommissionens arbejde fremsatte repræsentanten for socialdemokratiet og repræsentanten for det radikale venstre en fælles indstilling om en folkepensionsordning. I tilslutning hertil har repræsentanterne for de øvrige politiske partier i kommissionen afgivet supplerende mindretalsindstillinger, hvorom jeg kan henvisse til betænkningen.

Fællesforslaget fra socialdemokratiet og det radikale venstre går ud på, at der over en 6-årig periode indføres en folkepension, og lovforslaget om folkepension, som jeg nu skal redegøre nærmere for, bygger på dette fællesforslag.

Det foreslås herefter, at enlige kvinder, der er fyldt 62 år, og andre, der er fyldt 67 år, har ret til folkepension. Pensionen skal endvidere tilkomme personer, der — uanset at de ikke har opnået den ovennævnte alder — oppebærer aldersrente eller opfylder betingelserne for at oppebære aldersrente. Tilgangsalderen er således foreslået fastsat til 62 år for enlige kvinder og 67 år for andre. Jeg vil i denne forbindelse henlede opmærksomheden på, at tilgangsalderen for adgang til aldersrente ligeledes efter en overgangsperiode er foreslået forhøjet til henholdsvis 62 og 67 år. Jeg skal vende tilbage til dette spørgsmål i forbindelse med fremsættelsen af lovforslaget om ændringer i folkeforsikringsloven. Folkepensionen ydes ikke til invaliderentemodtagere under de nævnte aldersgrænser, men det foreslås i folkeforsikringsloven at indsætte en bestemmelse om, at der til invaliderentemodtagere ydes et pensionstillæg af samme størrelse som folkepensionen. Tillægget er omfattet af de almindelige fradragsregler.

Folkepensionen foreslås udredet med følgende beløb:

I den første 2 års periode skal den både for rentemodtagere og andre efter forslaget udgøre 408 kr. årlig for ægtepar og 276 kr. årlig for enlige og ægtepar, når kun den ene ægtefælle opfylder betingelserne for at få folkepension. I den følgende 2 års periode fra den 1. juli 1959 til den 30. juni 1961 foreslås ægteparpensionen fastsat til 708 kr. årlig for rentemodtagere og 900 kr. årlig for andre og pensionen til enlige til 468 kr. årlig for rentemodtagere og 600 kr. årlig for andre. Derefter skal pensionen for ægtepar udgøre 900 kr. årlig for rentemodtagere og 1 500 kr. årlig for andre og pensionen